

נעם

שנתיים. שנתיים פחות שבוע מאז נשמת את נשימתך האחרונה. מאז שליבך נדם.

ומתוכם כבר שבעה חודשים שארצנו האהובה בווערת. שהאדמה תחתינו רועדת. שותתת דם.

תקופה מטורפת. בלתי נתפסת. קשה להכלה ולהבנה. מלחמת עצמאות אמיתית בה אנו נלחמים על צדקת דרכנו. על הבית. על חיינו. על היותנו. עדיין מלקקים את פצעינו. קוברים את מתינו. את אהובנו. את אהוביך. את חבריך מהימ"מ שרק לפני שבוע עלה מניינם לעשרה. ממש עשרת הרוגי מלכות.

אנחנו אפילו לא תוהים מה היה קורה אילו היית כאן. אנחנו יודעים בדיוק. יודעים שהיית מסתער כמו אריה גם אם זה היה אומר להילחם עד טיפת דמך האחרונה.

אבל אתה לא כאן.

ובכל הזמן הזה אתה לא מפסיק לחייך אלינו מתוך תמונה במסגרת שחורה.

החיוך הזה שלך שאף פעם לא ירד מהשפתיים. תמיד חייכת. תמיד. ואם לא עם הפה, אז עם העיניים. העיניים הטובות שלך. כנראה לא סתם הן לא נקברו יחד איתך. כמו מבקשות להמשיך ולראות את כל הטוב שיש וקיים. והוא קיים והוא ישנו. ואנחנו משתדלים ומנסים לנקות ולהסיר ממנו את כל האבק שמכסה אותו. רוצים להוסיף עוד טוב. להמשיך את דרכך.

שמך יצא למרחוק. ואפילו רחוק מאוד. לא תאמין עד כמה!.. ומרחוק עדיין באים עד לכאן לשמוע עלייך. לא מוותרים. לא שוכחים. כל כך הרבה גיבורים שנוספו אלינו במהלך השנה הזו- ועדיין מתעקשים לבוא למטע שלך. דווקא אליך.

מדהים.

כבר שנתיים ששואלים אותנו- מה אנחנו עושים ומה אפרת עושה. ואנחנו אומרים שאנחנו עובדים בנעם..

אבל יותר משאנחנו עובדים, אנחנו בעיקר גדלים לאורך.
כולנו.

ולא רק בלשרוק את כל הסיפורים עליך שכולנו כבר מכירים בע'פ.
ועדיין מחפשים כאלה שעוד לא שמענו. צמאים למידע חדש שכאילו
יעיר אותך מהמתים. יפיח בך חיים.

אלא ממש ממש גדלים. מבפנים.

אני מסתכלת על הילדים שלך. פלא. ותאמין לי נעם, הם לא גדלים רק
לרוחב ולגובה. הם כל כך גדלו בבפנוכו שלהם. וכל אחד מהם הופך
לאיזה נעם קטן. בכל אחד מהם יש משהו ממך. וזה מחיה אותך
בנינו.

וזה משמח ועצוב בו זמנית. וזה בעיקר מעלה געגוע.

והגעגוע הוא הכי קשה וקורע ושורף בעצמות. והוא כואב ועמוק ובלתי
ניתן להכלה.

וזה לא געגוע למשהו מסויים. כי זה בלתי נגמר.

למשל הצחוק שלך שהיה אחר משל כולם ומצחיק בפני עצמו.

הדפיקה שלך בדלת. נשבעת שזיהיתי אותה. רק אתה דפקת בצורה
כזאתי.

ההליכה שלך.

האהבה הבלתי מוסברת שלך להבהיל את כולם ואז הצחוק הזה שלך
כשהצלחת..

הארוחות יחד. אצלכם. אצלנו. עד היום כשאפרת והילדים באים, יש
את הרגע הזה שאני רואה אותך יושב מולי במקום הקבוע שלך
מסביב לשולחן שלנו.

הקריאה שלך לשחורי. וכמה תמיד דאגת להגיד בקול שאתה בכלל
לא אוהב אותו אבל כולנו ידענו שעמוק בפנים אתה מת עליו.

הקפה השחור והמשהו המתוק בצד. תדע לך שרק בגללך זו לא סתם
עוד סיסמא או רק בגדר המלצה. זה הפך פה לחובה. אבל נו, באמת,

הרשימה הזו יכולה להמשך שעות וזה באמת לא למשהו אחד. זה געגוע לעצם היותך.

ואנחנו יודעים שהוא כאן כדי להשאר. הוא לא יילך לשום מקום אחר אפ'עם. אנחנו פשוט נלמד לחיות איתו וכמה שיותר בשלום.

נמשיך כאן בלעדיך אבל לגמרי איתך. בדרכך שלך. בדרכי נעם. ננסה להמשיך לעשות פה טוב. להוסיף פה אור. עשיה עם משמעות. חתירה לאמת הפשוטה. קבלת האחר. אהבת כל אדם באשר הוא. לצמוח. להצמיח.

רק בבקשה אם תוכל לתת לנו את הכח כי מעט עייפנו בשנה הזו.